

Bosbezetten voor beginners

A photograph of a man climbing a large tree. The man is wearing a dark jacket and light blue pants, and is secured by ropes. A wooden treehouse is visible in the upper part of the tree. The background is a dense forest with some yellowing leaves, suggesting autumn. The sky is a clear blue.

**“Vaste grond
is voor janetten”**

Wat ruist daar in het struikgewas? Onze reporter die wat ons betrof een hele dag de boom in kon. En wel die van de bezetters van het Lappersfortbos in Brugge. Van kapitalist tot boomknuffelaar. "De stank? Goh, ooit bespoten ze me zelfs met deodorant op de bus."

In Brugge, niet eens zo ver van het centrum, ligt een kleine enclave die dapper strijd blijft leveren tegen de belagers. Asterix tegen de Romeinen? Wat dacht u van het Lappersfront tegen de politie, de verkavelingsdrang van de lokale overheid en eigenaar Fabricom die het bos wil kappen om er kantoorgebouwen neer te poten? In 2002 leverde een eerste groep bezetters al een geweldloze strijd, maar uiteindelijk werden ze na 14 maanden ontruimd. Meteen goed voor de eerste bosbezetting in België, naar diverse voorbeelden uit het buitenland. Maar sinds Fabricom begin september een nieuwe kapvergunning bemachtigde, nam een tweede lichte Lappersforters haar intrek in het ter dood veroordeelde stukje groen. Maar bij Toutatis, wat doet zo'n bosbezetter de godganse dag?

Vluchtelingenkamp

Wanneer fotograaf Kris en ik in de motregen richting Lappersfortbos slenteren, zien we al van op tweehonderd meter boomhutjes opdoemen tussen de roestkleurige en gele bladeren. Een eerste vloek ontsnapt me: "Verdomme, die zitten pokkehoog, Kris!" Kris grijnst, goed wetend dat ik diegene ben die er in zal moeten kruipen en overnachten met een roedel ongewassen anarchisten. Eenmaal dichterbij zijn het enkel de rijkelijk aanwezige spandoeken à la 'Blijf met je f(!)ikken van onze bossen' of 'Eerbied voor Moeder Aarde' die ons verwelkomen. Een manier om door de omheining te komen, zien we niet meteen. Gelukkig komt een kleine jongedame met ravenzwart haar uit het groen te voorschijn en opent ze het fietsslot aan de geïmproviseerde voordeur. Het Brugse boskonijn luistert naar de naam Pompier, een bijnaam uiteraard, geen grap van haar ouders. Iedereen heeft hier een alias en vaak kennen ze elkaars echte naam niet eens, dus spreken ze elkaar aan met Mutse, Lassie, Xena (Geire), Gonzo, Castro of Loki. Langs een modderig paadje en een slotgracht mét palissade (uit palen bestaande

omheining) en brug loodst Pompier ons dieper het bos in richting de verzamelplaats, een met zeil overdekte living en geïmproviseerde keuken waar enkele honden en hippies haren verliezen op tweedehandse zetels rond een klein vuurtje. Ik wijs nieuwsgierig naar een soort schuur even verderop en vraag Pompier om uitleg. "Dat is *off limits*," kijkt ze wars, "niet voor de pers." Een kleine sweatshop waar Koreaanse kindjes schoenen stikken om deze anarchistische guerrillaoorlog te steunen? Of een grootschalige weedplantage misschien? "Daar is het toch helemaal het seizoen niet voor, man." Wat er wel gebeurt in dat 'fort', zal voor ons een raadsel blijven.

Wanneer we in Pompiers zog door een lichte laag modder richting *basecamp* ploeteren, spurten enkele bezetters meteen weg. Anderen trekken snel hun sjaal of een balaclava (bivakmuts) voor hun gezicht. Iedereen is op

bomen gespannen als geïmproviseerd springkasteel, enig nut heeft. Dat is puur entertainment en daar is niks mis mee. Want wat vreet je anders een hele dag uit in zo'n bos?

P-magazine lezen misschien? Zeg nu nog eens dat ze primitief leven: ze hebben zelfs uw edele lijfblad op het toilet hangen. Nu ja, toilet: eerder een afspanning rond een put. Wc-papier neem je uit een afgesloten potje naast je, gooi je achteraf in het vuilbakje en dan flikker je wat grond op die dampende gift aan Moeder Aarde. Tenzij je voor het complete woudloperspakket gaat natuurlijk, en je het papier door echte blaadjes vervangt. Rudimentaire voorzieningen? Zeer zeker, maar je bespaart wel een fortuin aan luchtverfrissers met bosgeur.

Villa Vulva

"Kijk, daar zal jij slapen vannacht", wijst Puk

Lappersforters heffen hun strijdlid aan: "Baby, hit me one more time!"

In een met een zeil overdekte living verliezen enkele honden en hippies hun haar op tweedehandse zetels.

de hoogte van onze aanwezigheid, maar dat wil niet zeggen dat iedereen ermee akkoord ging: we blijven indringers die hier niks te zoeken hebben, in sommige bloeddorlopen ogen. Vooral Kris krijgt de wind van voren, want plaatjes schieten ligt duidelijk nog een stuk gevoeliger.

Niet voor iedereen, gelukkig. Zo heeft *the one they call* Lassie, een sjofele kerel van 25 jaar ("Dat denk ik toch"), er geen enkel probleem mee om te poseren. "Doe maar op, ik besta officieel toch niet." Lassie zal zich de hele dag een dankbare hofleverancier tonen van de betere oneliners, maar hij kan ook serieus uit de hoek komen. "Soms roepen zatlappen of zuurpruimen ons op straat wel eens na. 'Vuile werklozen' zijn we dan. Maar wij werken hier de hele dag door; we zouden 24 per dag aan de slag kunnen blijven."

Het stukje bos heeft wel wat weg van een vluchtelingenkamp in aanbouw dat door een hevige storm de bomen is ingejaagd. Tegelijk doet het denken aan een uit de hand gelopen Disneyland voor jongvolwassenen. Want mij maak je niet wijs dat een groot net, tussen de

naar een hut even verderop. De blonde Nederlandse punk en eco-activist heeft de rondleiding even overgenomen van Pompier. "Onze grootste slaapplek: de Vulva." Excuseer? "Ja, de Vulva. Vroeger heette die The Vegan Villa, naar het koppel veganisten dat er een poos verbleef, maar sinds we ooit die naam probeerden af te korten in een benevelde bui, zijn we op een of andere manier bij Vulva uitgekomen."

Het begint sneller te schemeren dan verwacht, dus besluit Puk – die zijn boomhut trouwens de Petteflet (naar het kinderboek

Ecoterrorisme voor dummiés

Onderschrift

Is het een nestkastje?
Nee, het optrekje van een bosbezetter.

**Ik krijg snel een klim-
initiatie, zodat ik er
tenminste een notie
van heb hoe ik deze
nacht die boom moet
overwinnen.**

onderste prusik is wat speling voorzien zodat je een voet in een lus kan steken. Met een voet in de lus moet ik mezelf opduwen tot ik rechtsta in de lus, gebaart Puk. Daarna schuif ik de bovenste vissersknoop – die je door een duwtje op de juiste plaats wat speling kan geven – verder omhoog. Om dan uiteindelijk het gewicht van mijn voet te halen en ook die knoop verder op te trekken. Daarna moet je dat ritueel naar schatting zo'n vijftig keer herhalen om uiteindelijk de boom te overwinnen.

Uiteindelijk slaag ik er na tien minuten toch in boven te komen en voet te zetten in mijn tijdelijk onderkomen. Niet meteen een vijfsterrenhotel (wedden dat de roomservice te wensen overlaat?), maar wel kunstig gebouwd, met plexiglas als ramen en isolatiemateriaal tegen de muur om de kou buiten te houden. De Vulva oogt behoorlijk stevig en om dat te bewijzen, springt Puk, die me ondertussen is gevolgd in een tiende van mijn tijd, enkele keren hevig op en neer. "Het verroert geen vin", grijnst hij. "Wees er maar zeker van dat we erop toekijken dat alles heel solide gebouwd is. De knowhow om hutten te bouwen en te klimmen geven we door aan elkaar. Onze hutten hebben zelfs de zware storm van enkele weken geleden doorstaan. De bomen zwiepten van de ene naar de an-

dere kant en overal kon je uitgelaten bezetters horen die zich in een pretpark waanden."

Hoog tijd om weer af te dalen, want het is ondertussen helemaal donker geworden. Geen slechte zaak, want voor je gordel je gewicht opvangt, moet je jezelf heel even laten vallen in het ledige en dat gaat beter als ik niet zie hoe diep ik te pletter kan storten. Via een achtvormig hulpstuk aan de gordel, beveilig ik mijn eigen *leap of faith*. Wanneer het touw wordt gevierd, zak ik; hou ik het strak, blijf ik ter plekke bungelen. De combinatie van de zwaartekracht en een makkelijker systeem dan voor de klim, maken de tocht naar beneden lichter. Ik word zelfs overmoedig en laat me wat te snel schieten, waardoor het touw mijn handen schuurt. Enkele schroeiplekken zijn mijn verdiende loon.

Kacheltjeskwestie

"Give me a sign, hit me baby one more time", weergalmt door het bos. Enkele vogels schrikken begrijpelijk op, want Lapperforters zijn niet echt Wiener Sängerknaben. Ik zit met een tiental verkleumde bezetters in 'de living' rond het kampvuur om de ergste kou te verdrijven, wanneer Nestlé, een Brit met dreadlocks die dringend van zijn 'te commerciële bijnaam' afwil, een gitaar grijpt en het lijflied van Britney Spears en Patricia 'Dat deed wél pijn, Ignace' Govaerts inzet.

Het vuur waar twee gietijzeren ketels op staan te pruttelen, is meer dan welkom, want met het vallen van de nacht is ook de kou komen opzetten. "Dat is nog niks", grijnst bezetter Gust. "Wanneer het ook nog eens pijpenstelen regent en je de hele dag aan je

IK BEZET EEN BOS,

EN IK NEEM MEE...

KLINGORDEL

De klimgordel is een bezettters beste vriend. Investeer in degelijkheid, want op vijftien meter hoogte modder je maar beter niet aan met *boecht van den Aldi*. Doe het ding zo weinig mogelijk uit wanneer je niet in je hut zit: elke seconde telt – als de politie het bos binnenvalt en jij al spurtend je gordel moet aantrekken, knal je gegarandeerd tegen de grond.

KLIMTOUW

Bespaar maar beter niet op touw. Want wat ben je met die hoogwaardige klimgordel, als je touw *made in Oezbekistan* is? Oefen ook voldoende op het met dubbele visersknopen bevestigen van de twee prusiks. Wil je een rugzak naar je hut brengen? Knoop die aan het uiteinde vast en trek hem op eenmaal je zelf boven bent. Klimmen met een trekkerszak op je rug is behoorlijk lastig. Vergeet het touw dan wel niet op te halen eenmaal je boven bent!

BOUWMATERIAAL

In containers en op bouwerven snuffelen zal je snel een hoop houten paletten opleveren om een waardig onderkomen te bouwen. Kijk ook uit naar isolatiemateriaal en plastic om de ramen te bedekken. Soms moet een bos snel bezet worden: dan opteer je best voor een 'bedspiraal', de vering van een matras, met een zeiltje erboven. Behoorlijk wankel, maar wel snel te installeren. Uiteraard moet je dan altijd slapen met beveiliging aan je klimgordel.

KOOKPOT

Met een warm stoofpotje verdrijf je de kou 's avonds het makkelijkst. Whisky wil ook wel eens helpen, maar dat maakt de nachtelijke klim er alleen maar lastiger op. Voorzie ook rantsoenen die je in je eigen hut bewaart voor het geval een ontruiming enkele dagen zou duren.

HOOFDLAMP

Nog zo'n must voor elke bezetter. Zo heb je altijd je handen vrij en moet je niet aanmodderen met een zaklamp. Het laat je ook toe om in het donker door te werken.

HANDSCHOENEN

Na verloop van tijd kweek je een aangename eeltlaag op de handpalmen, maar vermijd onnodige brand- of schaafplekken tijdens het klimmen en afdalen met een paar handschoenen. Wat extra grip op het touw kan ook nooit kwaad. Kies gerust een paar dat de kou ook buitenhoudt, maar als je nog wat fijner werk wilt doen, kijk dan uit naar exemplaren zonder vingertoppen.

PLASTIC FLES

Omdat je toch niet uit de voordeur op je eigen 'stoep' gaat plassen, maar ook niet elke keer naar beneden wil, hou je beter een plastic fles bij de hand om de patatjes af te gieten. Wie een grote behoefte voelt opkomen, gaat beter naar het toilet. Of kan altijd investeren in een grote Tupperwaredoos.

POLYPROP

Wie een verbidingsnetwerk (*skyways*) tussen de hutten wil aanleggen, kan niet om het oranje polypropyleen touw heen. Het is stevig, licht en goedkoop, en maakt dat je bij een ontruiming makkelijk van de ene hut naar de andere kan, zonder één voet op de grond te zetten.

WARME KLEDING

Twee truien boven elkaar aantrekken is een must, net als je 'in laagjes kleden'. Zoek je ook een paar waterdichte bottines uit en ach kom, in een bos loopt geen modepolitie rond, dus zelfs een *marcalleke* moet kunnen. (KD)

Ecoterrorisme voor dummmies

Je inzetten voor het behoud van een bos: altijd een beetje oorlog.

hut hebt zitten timmeren: dan geraak je écht niet meer opgewarmd."

Hebben jullie dan geen kachelkje? Het gitaarspel breekt dramatisch af, de blikken op mij gericht. De bosbewoners verdringen elkaar om me het eerst van antwoord te kunnen dienen. "Wij hadden inderdaad de vraag gelanceerd of iemand nog een kachelkje had staan, maar de media hebben er een nationale oproep van gemaakt", sakkert Gust opgewonden. "Twee weken lang ging het over niks anders meer dan die stomme kachel. Iedereen dacht dat we ons eigen bos gingen opstoken. Ja, hoor. Wij krijgen af en toe brandhout toegestopt van sympathisanten, maar daar verwarmen zich wel 20 à 30 mensen per dag mee, hè. Iemand kwam trouwens aandraven met een mazoutkachel. Zucht."

Het gefoeter op de media verstormt even wanneer het eten klaar is: een veganistisch stoofpotje van aardappelen, champignons, kool en ander groenvoer. Het is de enige gezamenlijke warme maaltijd van de dag, maar dat wil niet zeggen dat iemand er ooit zal verhongeren. De keuken die aan de living grenst, staat volgepakt met groenten, brood, toepijs, water dat ze in grote bidons bij vrienden gaan halen en zelfs enkele flessen Cola Light. Voor de eco-activist die naast het milieu ook op zijn lijn wil letten?

Fraaie koplampen

De sfeer die heerst wanneer iedereen zich

rond de kookpotten schaart en zijn dinner aan een ongeziene snelheid binnenwerkt, valt nog het best te vergelijken met een scoutskamp. Een uit de hand gelopen internationale jamboree, want buiten enkele Brugse *locals* herbergt het bos foutkampeers uit Duitsland, Oostenrijk, Schotland, Groot-Brittannië en Nederland. Vaak krakers en anarchisten die nergens naartoe gaan, nergens vandaan komen, maar op een of andere manier toch hier beland zijn.

Voor de Schot Loki is het Lappersfortbos al de zoveelste groene oase die hij helpt bezetten, dat het bijna op echt werk begint te lijken. Loki lijkt met zijn meter negentig, lange blonde manen en ruige baard een echte *highlander*. In zijn groene mantel heeft hij iets van een boswachter op steroïden. Hij is niks dan vriendelijk tegen ons, maar je kijkt maar beter uit voor je tegen zijn boom gaat urineren, denk ik.

Na de maaltijd zwermen de bezetters uit in alle richtingen. Pompier en enkele anderen hebben een vergadering rond de geplande betoging op 7 december in Brugge en sommigen willen nog wat werken aan hun hut, wat mij nogal overijverig lijkt en neigt naar waaghalzerij, maar met een felle zaklamp en de maan die helder door de lichte bewolking priemt, moet het wel mogelijk zijn. Dat iedereen hier met een lamp op het hoofd rondloopt, schept trouwens ongeziene kansen. Zo kan ik de zeldzame vrouwelijke specimen zoals Pompier of Xena complimenteren met hun fraaie koplampen, zonder een nazinderende handafdruk op de kaak te vrezan. Een aards paradijs, dit Lappersfortbos. Hoewel het ontbreken van enige luxe me op termijn wel de rotverwende kapitalistische keel zou uitkomen. Maar daar sta ik alleen in. "Ik kan het niet eens meer, thuis slapen", bekent Puk. "Mijn matras is gewoon te zacht." Ook Lassie is die mening toegedaan. "Ik zit liefst van al gewoon in mijn boompje, vaste grond is voor janetten. Je kweekt na een tijdje ook een band met je boom, heb ik de indruk.

Het is geen sinecure: ladderzat maar zonder ladder vijftien meter hoog klimmen. Mijn vingers voel ik nog nauwelijks.

Het is echt 'mijn boom'."

Kiezen ze die zelf uit en zo ja, op basis van welke criteria dan? "Neem nooit populieren", blijkt de enige stelregel. "Dat zijn echt kartonnen boompjes; plots lig je met hut en al op de grond." Verder is het een kwestie van persoonlijke smaak: de een zweert bij mooie beuken, de ander verkiest een robuuste eik, anderen zijn vurige knuffelaars van esdoorns.

Door een lichte verkoudheid moet ik even snuffen, maar Loki begrijpt het verkeerd. "Tja, wij ruiken dat hier niet meer. Als we dan toch eens naar huis gaan of op de trein stappen, dan plots weer wel", grijnst Loki. "Het voordeel is dat je altijd plaats hebt, niemand wil naast je zitten. Hoewel ze op de bus in Engeland ooit eens alle ramen hebben opengezet toen ik opstapte en iemand me zelfs met deodorant begon te besproeien. Tja, we kunnen ons gerust douchen bij sympathisanten, maar zolang je in de openlucht zit, is er geen geurhinder. En het is toch vooral de rook van dat houtvuur die in de kleren kruipt." Die penetrante geur waar ik ondanks de verkoudheid een zweem van opvang, is toch net iets zuriger dan een beetje rook. Maar die opmerking deel ik beter niet met de bebaarde woudreus.

Ik blijf rond het vuurtje over met Mutse, Castro, Loki, Puk en Lassie. De innerlijke mens is weer versterkt, maar de geest is nog veel te helder. Hoog tijd om daar iets aan te doen. Ik had *moonshine*, zelfgestookte sterkedrank, verwacht, maar zelfs bosjesmannen zijn niet te beroerd om in de buurtwinkel enkele bakken Premium Pils te halen of een 'vredespijp' uit hun zak op te diepen.

Wat krijg je als je een koppige journalist en een stel boomknuffelaars bij elkaar zet en ze even laat marineren? Precies: een breed uitgesponnen filosofische discours over het redden van het milieu en de kracht van de media. Na rijp beraad werd dan ook besloten dat wij journalisten de *bitch* van onze lezers vormen. Het is maar dat u het weet.

Free Willy

Ondertussen loopt het tegen twaalven aan. De filosofische extracten worden almaar zweveriger en de oogjes almaar kleiner. De vermoeidheid begint toe te slaan bij sommigen. Zoals bij Sven, een Vlaming die al een kwartier in het Engels aan het wauwelen is terwijl er geen buitenlander te be-

speuren valt. Bosgod Loki hield het al even voor bekeken en verdween terug in de nacht. Ik besluit zijn voorbeeld te volgen en zoek slaapzak en matje bijeen. Met de koplamp aan, de blik op oneindig, de geest in Michel Daerden-modus, waggel ik richting Vulva.

Puk duikt uit het niets op aan de voet van de eik die mijn boomhotel draagt. Zeg Puk, stel dat ik nu moet plassen in het midden van de nacht? Wat dan? Een colaflesje meenemen? "Inderdaad, je neemt best iets mee naar boven, maar doe mij maar een fruitsapfles, die hebben een bredere opening." Knal, een complex in wording. Terwijl ik de nodige knopen in de touwen leg (die Puk even later los zal maken en góéd zal leggen), krijg ik er nog één normale vraag uitgeperst. "Puk, ik heb hier nog geen koppels gezien, maar seks in zo'n boomhut, heeft iemand dat al geprobeerd? Dat moet toch ongelooflijk veel lawaai maken in zo'n muisstil bos?" Hmm, nu ik ze luidop hoor, klinkt ze al heel wat minder normaal. Toch dient Puk me zonder verpinken van antwoord: "Nee, hoor. Ik spreek uit ervaring en kan zeggen dat zoiets ook stille-tjes kan. Behalve hier en daar een krakende plank. Maar dat vangt het ruisen van de bladeren wel op." Of die anticipatie dan niet moordend moet zijn, als je eerst nog tien minuten moet klimmen vooraleer je een *free Willy* kan doen, bedenk ik zonder het uit te spreken. Laat ik mijn adem maar sparen voor de tocht naar boven.

Geen sinecure overigens: ladderzat maar zonder ladder, vijftien meter hoog klimmen. Mijn vingers en andere extensies voel ik amper nog, deels door de kou, deels door een ongelukkig zittende klimgordel, maar ik ga koppig door. Uiteindelijk voel ik de vloerplanken van de hut onder mijn voeten. Ik koppel me los, trek de rugzak aan het einde van mijn touw omhoog, wuif Puk een goeienacht toe en spreid mijn slaapzak en matje uit. Twee minuten later wordt de Lappersfortfauna al opgeschrikt door mijn geronk.

Kamer met uitzicht

"Wake-up call! Wake-up call!" Omstreeks zeven uur wekt een schreeuwende Loki onder mijn eik me uit mijn slaap. Slaapdronken en nog in mijn slaapzak, schuifel ik richting deurgat en wuif hem een vaag bedankje toe. Ik draai me terug om en zie, hoewel ik alleen gaan slapen ben, dat de rest van de hut bezet is door twee andere groentjes: Nestlé, die gisteravond om onduidelijke redenen snel even naar Brussel gespoord was, en Marvin, een bebrilde jonge jurist uit Utrecht die 's nachts al liftend aangekomen is. "Als ik kan, zit ik hier elk weekend", zal hij me later vertellen. "Maar mijn collega's hoeven dat niet te weten, dat zou alleen maar op onbegrip stuiten, dus hou je camera best uit mijn buurt." Een vluchtige blik uit de Vulva wordt beloond met een mooi en vredig uitzicht op het bos. Beweren dat ik me nu plots één voel met de bomen of er eentje stevig wil knuffelen, is

Hoewel ik alleen ben gaan slapen, wordt mijn hut 's ochtends bezet door een paar andere groentjes.

sterk overdreven, maar het doet wel iets met een mens: wakker worden op vijftien meter hoogte, te midden van de natuur en een tiental hutten.

Na een vlotte afdaling tref ik een foeterende Loki aan in de living. Oorzaak van zijn toorn? De wekker. Deze nacht sliep hij voor de fun in het net, maar blijkbaar heeft-ie zich verslapen. "Serieus, die wekker produceert enkel relaxerende vogelgeluidjes. Maar daar kan je in een bos vol kwetterende vogels geen *fuck* mee aanvangen", gromt hij.

De helft van het kamp is al aan het ontbijten: een homp brood met Leerdammer Light erop en zwarte koffie voor mij. Ik ontwaar naast Marvin nog twee andere nieuwe gezichten. De Rotterdamse twintigers Evert en Linda, een 'vaag koppel' naar eigen zeggen, zijn ook gisterennacht aangekomen. Hij was het die de Vegan Villa opgetrokken heeft in de

eerste weken van de bezetting, maar wegens uiterst lullige omstandigheden moest hij er de brui aan geven: een hevige allergie aan boompollen en schimmels die in het bos woekeren, dwong hem met een bepukkeld kop tot een vervroegde aftocht. Genaaid worden door dezelfde flora die je probeert te redden, het zal je maar overkomen.

Take me to your leader

Sommigen zijn op dit vroege uur zelfs al aan het werk. Niemand die hier te beroerd is om de handen uit de mouwen te steken. Maar als je echt wil dat iets op korte termijn gedaan geraakt, giet je het beter in een 'themadag' of een 'feestje', tipt Lassie. Vandaag is het blijkbaar Vulva Opknappdag, iets waar Wendy Van Wanten zich naar verluidt ook regelmatig op trakteert. Marvin, Puk en Nestlé bungelen alweer in de eik en zijn druk bezig om de hut winterklaar te maken. Ook de *walkways* naar de boom krijgen een opknappbeurt.

Qué? Twee oranje polyprop-touwen (zie *kader*) worden tussen twee hutten gespannen om zo van de ene naar de andere te kunnen gaan wanneer het bos ontruimd zou worden door de politie.

Maar wat gebeurt er eigenlijk wanneer het bos ontruimd zal worden? Hoe denken ze dat aan te pakken? "In 2002 was de laatste bezetter zes uur later al uit zijn hut gehaald", vertelt 'perswoordvoerder' Shane. "Nu gaan we toch voor twee, misschien wel drie dagen. We hebben ook geleerd uit de fouten van het verleden: sommigen hadden niet eens hun klimtouw opgehaald." Puk treedt Shane bij: "Twee dagen moet zeker mogelijk zijn. Die agenten weten vaak ook niet waar ze mee bezig zijn. Bij een actie in Nederland riepen ze me ooit toe: 'Hey, willen jullie alsjeblief naar beneden komen?' Of nog beter: 'Jij daarboven, je bent gearresteerd!' Tja, jongens, zo werkt het niet. Je moet ons eerst te pakken krijgen en veilig naar beneden brengen."

"Wat echt alles sloeg, was toen ze ooit naar onze leider vroegen", pikt Shane weer in. "Iedereen riep tegelijk dat hij of zij de baas was. Vraag aan een bende anarchisten maar eens naar hun leider. Zucht."

"Eigenlijk is het niets meer dan een gesofisticeerde versie van tikkertje spelen met de flikken", doet ook Gust zijn duit in het zakje. "Geweldloos verzet is ons motto: van ons zal je nooit agressie zien, maar dat wil niet zeggen dat we het hen makkelijk moeten maken. Ook in het fort zullen enkelen zich vastketenen, en ik kan je verzekeren dat ze er een serieuze kluit aan zullen hebben om ons los te krijgen. Ecoterroristen noemen ze ons dan. *Hey*, ik zit vastgeketend aan een boom. *Wow*, wat een gevaar voor de maatschappij!"

Tekst: Kristof Dalle

Foto's: Kris Van Exel, Kristof Dalle

www.groenfront.be

www.ggf.be